

Lindsey Kelk

*Tess valt door
de mand*

Uit het Engels vertaald door Ella Vermeulen

VAN HOLKEMA & WARENDORF

Eerste druk 2013, tweede druk 2014

ISBN 978-90-225-7158-3

ISBN 978-94-023-0220-2 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *About a Girl*

Vertaling: Ella Vermeulen | World of Words

Omslagontwerp en -illustratie: Ingrid Bockting

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Auteursfoto: Rachael Wright

© 2013 Lindsey Kelk

© 2013 Nederlandstalige uitgave: Van Holkema & Warendorf, onderdeel van samenwerkende uitgeverijen Meulenhoff Boekerij

Originally published in the English language by HarperCollins Ltd. under the title *About a Girl*

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn meiden,
Della, Beth, Emma en Terri

1

Twee weken geleden

Het was min of meer een dag als alle andere toen alles misliep.

Mijn wekker ging, ik stond op, douchte in stilte en keek een kwartier naar het ontbijtnieuws met het geluid af en de stotterende ondertiteling voor doven en slechthorenden aan, om mijn krankzinnige huisgenoot niet wakker te maken. Ik kleeedde me aan en controleerde mijn tas om me ervan te verzekeren dat ik voldoende tampons bij me had, hoewel ik pas over drie weken ongesteld moest worden. Na tot twee keer toe gecheckt te hebben of ik mijn stylingtang wel had uitgezet, ging ik naar kantoor. Zoals gebruikelijk was ik de eerste. Op maandag kwam de rest pas rond tien uur binnendruppelen, maar ik was zo'n irritant mens dat aanzienlijk meer gedaan kreeg zonder het geklik van andere toetsenborden om zich heen. De vroege ochtend en de late avond waren mijn beste vrienden. En gezien de frequentie waarmee ze langskwamen waren ze tevens mijn enige vrienden. Op deze specifieke maandag had ik echter een goede reden om er fris en fruitig bij te zitten. Na zeven jaar zwoegen kreeg ik de promotie waar ik van had gedroomd. Ik, Tess Brookes, stond op het punt om de jongste creative director in de geschiedenis van Donovan & Dunning te worden.

Uiteraard vond niemand dit zo opwindend als ik, dus het was niet echt een verrassing voor me dat ik al voor het kantoor van Personeelszaken zat toen het hoofd van Human Resources nog uit de metro moest stappen. Het kon geen kwaad op tijd te zijn, redeneerde ik. Vandaag was mijn dag. Sommige meisjes leefden voor hun bruiloft, andere kregen baby's, ik had mijn promotie. En dat was alleen maar sneu als je het zo wilde zien.

‘Tess.’ Raquel, een kleine geblondeerde vrouw met dode ogen, gebaarde dat ik haar moest volgen toen ze boven aan de trap verscheen. Ze leek niet verbaasd dat ik er al zat. En waarom zou ze ook? We hadden het zes maanden over deze promotie gehad, vermoedelijk zou ze net zo opgelucht zijn als ik dat we deze periode konden afsluiten. Het enige wat ik moest doen, was mijn nieuwe contract tekenen en dan was ze van me af. Voor de komende zes maanden, dan. Ik had ambities.

‘Oké, er is geen leuke manier om dit te zeggen, dus laat ik er maar niet omheen draaien.’ Ze nam plaats achter een te groot bureau en glimlachte. ‘Ik heb slecht nieuws.’

‘O.’ Ik ging rechtop zitten en trok een gezicht dat duidelijk moest maken dat ik een en al oor was. Slecht nieuws? Ging ze weg? Misschien ging ze weg. Ik hoopte echt dat ze weg zou gaan.

‘Zoals je weet is er het afgelopen jaar heel wat veranderd binnen de organisatie.’ Raquel vouwde haar handen voor zich en hield haar hoofd een beetje schuin. Het was een serieuze ziel, deze Raquel. Vermoedelijk omdat ze de kost verdiende met mensen ontslaan en iedereen een hekel aan haar had. ‘En daarom moeten we maatregelen nemen om ons van een succesvolle herstructurering te verzekeren.’

‘Oké.’ Ik knikte. Dit was een wel heel vreemde manier om me te feliciteren en me de sleutel van de executive-wc te geven. Natuurlijk wist ik dat er een reorganisatie gaande was. Ze reorganiseerden mij in de richting van een ruim en licht hoekkantoor en een salarisverhoging. Die hoognodig was om de belachelijk dure promotieschoenen af te betalen die momenteel om mijn voeten knelden.

‘Zoals je weet, was het oorspronkelijke plan om jou een functie te geven als creative director, waarbij de copywriters en design-teams rechtstreeks verantwoording zouden afleggen aan jou.’

‘Het oorspronkelijke plan?’ Mijn jubelstemming zakte enigszins in.

‘Het oorspronkelijke plan,’ bevestigde ze zonder mijn blik ook maar één seconde los te laten.

Dit klonk niet best. Waarom joelde ze niet en gaf ze me geen cadeautje? En waarom glimlachte ze? Raquel glimlachte nooit.

‘Helaas zetten we door de reorganisatie het oorspronkelijke plan niet door. De functie van creative director is vervallen in het nieuwe plan om de bezuinigingen rond te krijgen.’

Woorden die me officieel niet bevielen. Helaas. Nieuwe plan. Bezuinigingen.

‘En als zodanig ben je boventallig geworden.’

Ik was nu echt toe aan die knuffel en dat cadeautje.

‘Dus de functie van creative director is van de baan?’ Ik klonk lang niet zo ferm als ik wilde.

Na zeven jaar overwerken in de avonden en weekenden werd mijn promotie van me afgepikt door een P&O-demon met een bek vol businessjargon en clichés?

‘Dat klopt, we moeten je laten gaan.’ Raquel gaf me het soort blik dat je een kind geeft dat doorheeft dat koeien ‘boe’ zeggen.

‘Dus ik word geen creative director?’

‘Inderdaad.’

Poef. Dat was dan dat. Dág, promotie. Hallo, god mocht weten hoeveel meer jaar ploeteren achter mijn oude bureau. Hallo, eindelijk aantal overuren dat ik zou moeten maken om weer in het zwart te komen na de financiële aderlating voor mijn promotieschoenen. Ik staarde naar de Oxford University-mok op de rand van haar bureau en had zin die kapot te gooien. Wie ging er nu naar Oxford om te eindigen als personeelschef van een reclamebureau?

‘Zoals je zult zien hebben we een heel redelijke ontslagvergoeding voor je samengesteld.’ Raquel schakelde zo snel over naar een ander onderwerp dat ik niet zeker wist of ik het goed had gehoord. Ze duwde een stevige kartonnen envelop over het bureau naar me toe en gaf er twee tikjes op. ‘Gezien de omstandigheden kunnen we goed begrijpen dat je het liefst onmiddellijk vertrekt. Ik kan je persoonlijke spullen opsturen. Als je mij je telefoon en bedrijfsjasje geeft, regel ik dat meteen.’

Ik keek van de envelop naar de hielenlicker van de duivel.

‘Sorry, ik geloof niet dat ik het goed begrijp,’ zei ik zo beleefd mogelijk. ‘Ontslagvergoeding?’

‘Het bedrijf heeft geen functie meer voor je.’ Raquel wreef even over haar neus. Ik kon mezelf er nog net van weerhouden er een stomp op te geven. ‘Helemaal niet meer.’

‘Dus als je zegt dat de baan van creative director tijdens de reorganisatie is komen te vervallen...’ Ik haalde diep adem en probeerde niet te gaan kotsen. ‘Zeg je eigenlijk dat ik eruit word gewerkt?’

‘De functie van creative director komt te vervallen,’ herhaalde ze met een knikje. ‘Die staat niet in het huidige businessplan. En jij bent de creative director.’

‘Maar ik ben nog niet eens begonnen in die baan, hoe kan ik dan al wegbezuinigd worden?’ Ik was me ervan bewust dat mijn stem onaangenaam schril begon te klinken. Nog heel even en ik zou gaan janken. Ik knipperde stevig tegen de tranen en staarde naar de Oxford-mok om mijn zelfbeheersing terug te vinden.

‘Ik begrijp dat je nog wat vragen hebt.’ Raquels haaienogen dwaalden reeds af naar andere zaken op haar bureau. ‘Misschien vind je het prettig om voor morgen een telefonische afspraak te maken om die te bespreken?’

‘Of misschien vind ik het wel prettig als je even stopt met zo’n enorme trut te zijn en me vertelt waarom ik word ontslagen!’ schreeuwde ik.

De tranen waren niet meer tegen te houden. Zowel de blaren op mijn hielen als mijn blinde woede droegen bij aan mijn onbedwingbare gesnik. Het was damesachtig noch professioneel, maar aangezien ik blijkbaar geen professional meer was, kon het me niet schelen dat ik niet als een dame overkwam.

‘Misschien kun je me uitleggen waarom je me “moet laten gaan” terwijl ik hier zit om het contract voor mijn promotie te tekenen? Misschien kun je me uitleggen wie nu het creatieve team gaat leiden? Misschien kun je me vertellen wie al het werk gaat binnenslepen en alle campagnes rond zal krijgen en wie er nu zo gek zal zijn om op Oudejaarsavond te werken om het

account voor die toiletreiniger niet te verliezen?’ Ik pakte de envelop en sloeg ermee op het bureau om elk woord kracht bij te zetten voor ik hem door het vertrek gooide. ‘En het was nog waardeloze toiletreiniger ook!’

‘Niemand betwist je toewijding.’ Raquel vertrok geen spier. ‘En het zal ons een genoegen zijn om je een goede referentie te geven voor een eventuele nieuwe positie.’

‘Nieuwe positie?’ Er was best een kans dat ik inmiddels krijste. ‘Dit is *Downton* fucking *Abbey* niet en ik ben geen keukenmeid, ik ben de beste creative van dit bedrijf en dat weet jij ook. Waar is Michael? Waar is Michael, verdomme nog aan toe?’

Michael was mijn baas. Michael was een eikel. Als Michael tijdens het kerstfeest op kantoor traditiegetrouw een glas wijn over me heen morste, lachte ik dat weg. Toen Michael afgelopen zomer aan mij en mijn borsten refereerde als ‘mijn drie favoriete werknemers’ ten overstaan van een nieuwe klant, had ik dat laten gaan. En toen Michael aan mijn tieten had gezeten onder het mom van de heimlichgreep toen ik de hik had – elke keer dat ik de hik had gehad in de afgelopen zeven jaar – had ik mijn mond gehouden. En waar was hij nu?

‘Meneer Donovan is nog niet op kantoor.’ Raquel klonk zo waar verveeld. ‘Ik begrijp dat je overstuur bent, maar probeer het niet persoonlijk op te vatten. Het is gewoon het gevolg van de herstructurering.’

‘Zal ik je gezicht eens even herstructureren?’ schreeuwde ik. Niet mijn beste respons ooit. ‘Dit is belachelijk. Ik run dat creatieve team. Alle accounts draaien op mijn ideeën. Allemaal.’

‘Dit gesprek is niet echt relevant voor de beslissing die is genomen.’ Raquel stond op, liep om haar bureau heen en opende de deur van haar kantoor. Ik nam aan dat ze daarmee wilde aangeven dat ik moest opstappen. ‘Er is geen plaats meer voor je binnen dit bedrijf. Ik zal je persoonlijke spullen en de details van onze zeer royale ontslagvergoeding naar je huisadres sturen en daar mijn nummer bij zetten. Ik ben graag bereid om al je vragen te bespreken als je de tijd hebt genomen om het te laten bezinken. Dat kan per telefoon.’

Omdat ik niets beters kon verzinnen, greep ik de Oxford-mok van haar bureau en smeed die zo hard als ik kon op de vloer. Hij stuiterde een keer op het beige tapijt en bleef toen sip op zijn kant liggen, met een straaltje bruine koffie ernaast.

‘En, luchtte dat op?’ vroeg Raquel met een opgetrokken wenkbrauw.

‘Niet echt,’ gaf ik toe en ik maaide met een uitgestrekte arm een stapel dossiers van haar bureau voor ik stampend met een zere voet een Prittstift van een schap griste en die schaamteloos in mijn zak stak. ‘Die neem ik mee,’ verklaarde ik met alle redelijkheid van een kwaai kleuter. ‘Trek het maar af van mijn zeer royale ontslagvergoeding.’

In shock kan een mens rare dingen doen.

Zeven jaar hard werken en mijn baas had niet eens het fatsoen om op tijd op kantoor te zijn en me zelf te ontslaan. Ik had bruiloften, verjaardagen en dates gemist om deadlines te halen, projecten goed op te leveren en presentaties te houden en ik had dat allemaal opgewekt gedaan. Terwijl mijn vriendinnen op straat kotsten en met vreemden zoenden tijdens de laatste jaarwisseling, had ik drie uur onafgebroken in een vergaderkamer een stressbal tegen een muur gegooid in een poging een innovatieve campagne te verzinnen voor een goedkope kopie van WC Eend. En dat was me gelukt.

Mijn flat stond vol boeken die ik had gekocht, maar nooit had kunnen lezen, dvd's die ik nog niet had kunnen bekijken en cd's die ik nog niet had kunnen beluisteren. Lieve hemel, het was zo lang geleden dat ik naar muziek had geluisterd dat ik nog cd's h ad. En ik had het er allemaal voor overgehad. Hoe vaak mijn twee resterende vrienden ook hadden gezegd dat ik het rustiger aan moest doen en dat werk niet alles was, ik had niet geluisterd. Ik was gelukkig. Ik miste niets, omdat mijn werk mijn leven was. En nu had ik geen van beide meer.

In de lift, die altijd een beetje naar kattenvoer rook, en die me voor de laatste keer naar mijn etage bracht, besepte ik dat niet het verlies van mijn baan er het meest in hakte, maar meer de gevolgen ervan. Om te beginnen kon ik het nu wel vergeten om

een eigen flat te zoeken en mijn afgrijselijke huisgenoot achter te laten. Ik had altijd gedacht dat mijn leven pas echt zou beginnen als ik een plek voor mezelf had. Dan zou ik een mooi servies kopen en fraaie gordijnen en ik zou leren hoe ik zelf sushi moest maken en een coole tv kopen met een geweldig audiosysteem. En dan zou ik Charlie uitnodigen om te komen eten en dan zouden we allebei iets te veel drinken en samen naar een film kijken met vrijwel zeker Emma Stone in de hoofdrol. En net als ze het meest vertederend was voor de vrouwen en het meest sexy voor de mannen, zou ik mijn hoofd op zijn schouder laten rusten en zou hij beseffen dat ik zijn Emma Stone was en dan zouden we zoenen en voor altijd bij elkaar blijven. Maar dat ging dus allemaal niet gebeuren. Geen baan, geen eigen flat. En ook geen etentje of film met Emma Stone, laat staan een kus en een happy end. Poef, allemaal in rook opgegaan.

Aangezien ik nog nooit eerder boventallig was geweest, was ontslagen of was wegbezuinigd, had ik geen idee wat het correcte protocol was. Voor het eerst van mijn leven was ik blij dat mijn collega's allemaal van die luie donders waren. Er was niemand om toe te kijken hoe ik snotterend mijn spullen in een plastic boodschappentas van Tesco propte, afgezien van een doodsbanige stagiaire en een vormgever van wie iedereen wist dat hij lijmsnoef op het toilet. Heel logisch, het bedrijf ging naar de haaien en ik werd ontslagen, maar de lijmsnuiver mocht blijven. Zo gaan die dingen.

Ik pakte mijn nietmachine en staaarde er niets ziend naar. Normaal gesproken had ik altijd een plan. Of het nu ging om het oprichten van een meisjesvoetbalteam omdat de gymleraar daar te seksistisch voor was, of het maken van winst op de consumpties bij de kerstvoorstelling in het dorps huis of ervoor zorgen dat ik op het schoolreisje naar Alton Towers naast Jason Hutchins in de bus terecht zou komen, ik had altijd een plan gehad. De Cloverhill Panthers waren op de derde plek onderaan gekomen in onze lokale competitie. De ranja aanlengen tot roze plas had precies vier pond en zeventien pence opgeleverd. En gedurende twee uur en dertien minuten was Jason Hutchins helemaal van

mij geweest. Ik had altijd een plan gehad en dat plan had altijd gewerkt. Ik liet de nietmachine in de plastic tas vallen, liet mijn mobieltje en pasje achter, en liep de deur uit.

Na tien minuten lopen over Theobalds Road stond ik op Bloomsbury Square, boodschappentas in mijn ene hand en mijn waardigheid in de andere. Ik hobbelde naar een leeg bankje, schopte daar mijn nieuwe schoenen uit zonder me zorgen te maken over wat de Engelse zomermud met het beeldige beige suède zou doen en keek met een lege blik naar twee honden die heen en weer aan het rennen waren.

Honden zien er altijd gelukkig uit, dacht ik, en ik haalde een voor een de speldjes uit mijn zorgvuldig doorwrochte knotje. Honden waren altijd blij. Honden hadden geen plan. Honden wijdden zich niet zeven jaar lang aan hun carrière. Honden waren niet tien jaar lang hopeloos verliefd op hun beste vriend. Nou ja, dat laatste wist ik niet zeker, maar het leek me onwaarschijnlijk.

Ik rommelde in mijn Tesco-tas op zoek naar iets wat een emotie bij me zou opwekken die niet sneu was. Het enige wat ik vond waren de gestolen nietmachine, drie ingelijste foto's, een nieuw pakje Special K-repen en ongeveer zeventien verschillende pennen. Veel markers ook. Ik was gek op markers. En dat was alles. Zeven jaar keihard werken en ik had al het bewijs van mijn werkzame bestaan in een halfvolle recyclebare boodschappentas kunnen verwijderen.

Een voor een haalde ik de foto's tevoorschijn en legde ze op mijn knie. De eerste was van Amy en mij, de kleinmeisjesversies van mijn beste vriendin en mij, verkleed als prinsessen, in een hartstochtelijke omhelzing voor de camera. De volgende was een formeler portret van mijn oma, moeder, zusjes en ik, aanzienlijk minder hartstochtelijk. We waren geen knuffelaars, wij Brookesen. Er moest minimaal iemand doodgaan voor mijn moeder verder ging dan een ferm schouderklopje. Toen mijn opa was overleden, had ze door mijn haar gewoeld, voor haar doen een intens vertoon van emotie. De derde en laatste foto was er nog een van Amy en mij, ditmaal als volwassenen, in gezelschap van Charlie, mijn collega, beste mannelijke vriend en de man op

wie ik dus al tien jaar in stilte smoor was. We zaten met zijn drieën onderuitgezakt op een bank in een hotel in Parijs, voor een enorme spiegel, met een al even grote spiegel achter ons. Mijn gezicht ging verscholen achter de camera die ik die zomer altijd bij me had gehad, maar mijn afgeknipte jeans en gestreepte T-shirt kwamen eindeloos terug in de reflectie van de twee spiegels. Amy en Charlie lachten via de spiegel naar me. Amy zat links, midden in haar *Amélie*-fase: zwart haar met een te korte pony, benen gestrekt over mijn schoot en over die van Charlie. Rechts van me liet de liefde van mijn leven zijn hoofd op mijn schouder rusten en hield een brandende sigaret bij me weg om geen as op me te morsen. Hoewel je het niet kon zien, herinnerde ik me dat ik lachte. We waren de drie musketiers, altijd en overal.

Langzaam maar zeker werd mijn ademhaling weer normaal en ontspannen mijn schouders zich een beetje. Net op tijd om op te merken dat er iemand naast me was komen zitten.

‘Morgen.’ Een onvoorstelbaar doorsnee ogende man met een kaalgeschoren hoofd en een zwartleren pilotenjasje aan knikte naar me.

‘Morgen,’ antwoordde ik en ik legde voorzichtig de lijstjes terug in mijn tas. Er was geen reden om niet beleefd te blijven. Dit was nu mijn leven. Gewoon overdag op een bankje zitten en praten met daklozen en andere werklozen in Londense parken, terwijl ik op afstand genoot van het leven van hondenbezitters. Ik vroeg me af of de Tesco bij Russell Square White Lightning verkocht. Het enige wat nog aan deze dag ontbrak was een fles cider.

‘Geen scène schoppen,’ zei de man en hij schoof in mijn richting met zijn blik recht vooruit. ‘Geef me je portemonnee en je telefoon.’

‘Sorry?’ Ik wist niet zeker of ik hem goed had verstaan. Werd ik beroofd? Was ik na zeven jaar in Londen eindelijk aan de beurt? Ik dácht het niet.

‘Mobieltje en portemonnee. Nu.’ Hij trok een klein Zwitsers zakmes uit zijn zak en keek me zo gemeen mogelijk aan. ‘Doe wat ik zeg.’

Ik was er nog steeds niet helemaal met mijn hoofd bij en keek hem scheef aan. Onwillekeurig dacht ik dat hij er enger uit zou zien met haar. Nu leek hij nog het meest op een veel te grote baby.

‘Ik heb geen mobieltje,’ zei ik. Dit gebeurde dus echt. Ik werd beroofd door een gigantische baby in een pilootenjasje. ‘En mijn portemonnee krijg je niet. Er zit toch niets in en het was een cadeautje van iemand.’

‘Iedereen heeft een mobieltje.’ Hij klonk een beetje van slag. ‘Geef hier.’

‘Nee, echt niet.’ Ik opende mijn handtas en stortte de inhoud uit op het stuk bank tussen ons in. Drie lippenstiften, een compactpoederdoos, mijn sleutels, meer tampons dan een normaal mens ooit nodig zou hebben en nog meer pennen kletterden op de houten planken. Ik pakte mijn portemonnee ertussenuit en klemde die tussen mijn knieën. Ik meende wat ik had gezegd: die kreeg hij niet en ik kwam niet op mijn woord terug bij een crimineel. ‘Zie je nu wel? Geen mobieltje. Ik ben net ontslagen, ik moest mijn telefoon van de zaak inleveren. Ik heb er geen.’

‘Je hebt helemaal geen mobieltje?’ De wannabe-overvaller was zichtbaar geschokt. ‘Klote, zeg.’

‘Zeg dat wel.’

In stilte zaten we even naast elkaar.

‘Aangezien ik toch geen werk meer heb, is het niet zo erg om geen mobieltje meer te hebben,’ zei ik filosofisch en ik begon mijn spullen terug in de tas te gooien. Hij leek me niet half zo geïnteresseerd in markers als ik. Er was waarschijnlijk weinig behoefte aan in zijn branche.

‘Ik heb ook geen werk,’ antwoordde hij. Hij pakte een paar tampons en gooide ze gedienschtig voor me in mijn handtas. ‘Ik had wel een baan, maar die ben ik kwijtgeraakt. Verdorpe tories, hè?’

‘De recessie hakt er bij iedereen in,’ zei ik meelevend. ‘Het zijn zware tijden.’

‘Wil je even iemand bellen?’ vroeg de enorme baby en hij groef met zijn zakmesloze hand in zijn zak om daar een gloednieuwe iPhone uit te halen. ‘Je mag mijn telefoon wel even gebruiken.’

‘Dat zou fantastisch zijn. Wat ontzettend aardig van je.’ Ik ac-

cepteerde gretig zijn mobieltje en negeerde het controversiële hoesje. Ik was er vrij zeker van dat ze geen iPhonecovers met een hakenkruis verkochten bij het Carphone Warehouse; dit was duidelijk huisvlijt. ‘Dank je wel.’

‘Geen probleem, ik geef je even wat privacy.’ Met een kort knikje stond hij op en liep een stukje bij me weg. Ik keek zorgelijk toe hoe een dame van middelbare leeftijd met een fluwelen haarband en een diadeem in een waxcoat abrupt een andere route koos en keek weg toen hij haar volgde.

‘Met Amy.’

‘Met mij.’ Ik zou een onbekend nummer nooit opnemen, Amy wel.

‘Met wat voor telefoon bel je? Wat is er aan de hand? Hebben ze je de nieuwe iPhone gegeven? Heb je nu Siri? Kan ik haar een vraag stellen?’

Ik kapte haar af voor ze iets smerigs zou vragen aan Apples almachtige Siri. ‘Het is niet mijn mobieltje. Ben je op je werk?’

‘Ja,’ zei ze niet erg overtuigend. ‘Tot vijf uur.’

‘O. Ik ben ontslagen en dacht dat je misschien wel zin zou hebben om je samen met mij laveloos te drinken.’

‘STELLA.’ Met een ruk haalde ik de iPhone bij mijn oor weg omdat Amy de naam van haar baas loeide zonder haar toestel even af te dekken. ‘Ik heb migraine, ik ga naar huis, oké?’

‘Volgens mij kan een mens met migraine niet zo hard schreeuwen,’ wees ik haar terecht.

Amy negeerde me. ‘Ben over een halfuur bij je,’ antwoordde ze. ‘Maak jezelf voor die tijd niet van kant, oké?’

‘Vooruit dan maar.’ Voor ze erover begon, was het nog niet in me opgekomen, maar de Theems was vlakbij en ik zou me op die manier inschrijving bij het arbeidsbureau besparen. Ik wist niet eens waar het was. Misschien dat mijn nieuwe vriend me de weg kon wijzen? Of misschien kon ik er maar beter gewoon een einde aan maken.

Amy had de verbinding al verbroken voor ik haar mening kon vragen en ik zag de eigenaar van de telefoon weer op me afdrentelen. Ik sloot af, glimlachte en overhandigde hem het toestel.

Hij wuifde het weg. ‘Weet je wat? Hou maar. Ik kan altijd een andere krijgen.’

‘O nee.’ Ik drukte de iPhone in zijn getatoeëerde hand. ‘Dat kan ik echt niet aannemen.’

‘Nee, echt, hou maar.’ Hij sloot mijn vingers eromheen. ‘Hoe kun je nou een nieuwe baan vinden als je geen mobieltje hebt? Neem maar mee.’

‘Nou, dank je wel.’ Ik schonk hem mijn meest stralende lach. ‘Wat ontzettend lief van je.’

‘Laat maar, joh.’ Hij hief zijn hand in een groet die ik vaag herkende – en niet van de padvinderij. ‘En laat je niet gek maken. Mooie meid als jij? Jij redt het wel. Altijd goed onthouden dat ze allemaal kunnen doodvallen.’

‘Ja, ze kunnen doodvallen,’ herhaalde ik en ik probeerde me te verzoenen met het feit dat het compliment dat me een goed gevoel gaf afkomstig was van een neonazi. Ik keek mijn rovende reddende engel na tot hij het park uit was, terwijl de randen van mijn nieuwe gejatte en met nazi-symbolen versierde mobieltje in mijn handpalmen sneden. Toen het begon te regenen, begon ik te huilen, alsof ik er nooit meer mee zou ophouden.